

Біблійний Прапор

*«Пошли Своє світло та правду Свою, - вони мене будуть провадити ...»
Псалом 43:3*

«Підійміть над народами прапора»

— Ісаї 62:10 —

ЗМІСТ:

Царство Боже	2
Зародкове Царство	3
Пануюче Царство	6
Створення Царства	7
Дві фази Царства	10
Цілі Царства	14
Результати панування Царства .	16

ЦАРСТВО БОЖЕ

ТЕМА Божого Царства є однією з найпопулярніших в Святому Письмі, при чому, як в Старому, так і в Новому Заповіті, а ви-слово «Царство Боже» і «Царство Небесне» лише в Новому Заповіті зустрічаються при-ближно 150 разів. Популярність в Святому Письмі є доказом його важливості в Божому Плані. Дійсно, його місце в Святому Письмі настільки важливе в Божій програмі, що кожна частина цієї програми тісно з ним пов'язана. Ці міркування вказують на доречність ретельного дослідження цієї теми з різних точок зору, в яких вона представлена в Святому Письмі. На самому початку цього дослідження ми повинні зауважити, що слово *царство*, коли вживається в Біблії, містить ще кілька значень в додатку до тих, котрі це слово виражає в сучасній мові. В сучасній мові слово *царство* вживається для означення території, держави чи народу під правлінням короля чи королеви. В додатку до цих значень слова, в Біблії царство також означає царського правителя або владу, на якій базується його панування. Те, що слово *царство* в Біблії означає владу, на основі якої король чи королева править, є очевидним з багатьох текстів (1 Кор. 15:24; Лук. 22:29; Ів. 18:36; Дан. 4:31; 7:14,18,27).

Те, що слово *царство* в біблійному значенні означає також правителя або правителів, є очевидним з багатьох текстів. Вихід 19:5,6 буде тут відповідним. Тут Бог обіцяє зробити натуральний Ізраїль царством священників (царським священством), якщо вони доведуть вірність Йому через додержання Його заповіту, не лише Мойсеєвого Закону, особливо його основи – Десяти Заповідей, але також інших рис того заповіту, що Бог дав Ізраїлеві, починаючи з Пасхи в Єгипті і завершуючи кінцем служіння Мойсея. Усі ці речі належать до заповіту (угоди), що закінчується книгою Повторення Закону. Бог сказав, що якщо вони будуть дотримуватися усього цього: «То станете Мені власністю більше всіх народів [вони будуть дуже високо ціновані Богом як такі, що належать

лише Йому, в тому значенні, в якому інші народи землі не належать Йому], бо вся земля то Моя [усе на землі і на небі належить Єгови]! А ви станете Мені царством священників та народом святим [вони будуть не лише священством для Бога, але також народом святим, посвяченим, відданим Йому, що отримає від Нього цю велику ласку й благословення. А якщо вони, як народ, покажуть свою невірність Йому, то привілей стати священницькими царями буде забраний від їх народу і даний вірному Духовному Ізраїлеві (Мат. 21:43)]».

1 Пет. 2:9 є також відповідним текстом, звертаючись до класу царства як царських правителів: «Але ви вибраний рід [тут показаний вибраний характер Христа, Голови і Тіла], священство царське [громада священників, що стане царством], народ святий [народ відданий Богові, громада осіб, що будуть повністю віддані Богові і тому святи], люд власності Божої [що належить лише Богові], щоб звіщали чесноти Того [Бог покликав клас Христа, щоб звіщати чесноти Бога, а саме Його мудрість, силу, справедливість та любов, усі їх атрибути, що приносять Йому славу, а також Його другорядні і третьорядні ласки під контролем Його досконалої мудрості, справедливості, любові та сили], Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого». Господній люд знаходився колись в блудах, але був покликаний з тих блудів до дивного світла Євангелії, і Небесний Отець відкриває нам, що ця Євангелія є дійсно чудовою.

Це значення *царства* є також очевидне з Об. 1:6 («вчинив нас царями»); 5:10 («зробив для нашого Бога царями»). В англійському перекладі AV грецьке слово *базілея*, яке завжди означає царство, було передане як «царями» в обох цих текстах; але в перекладі RV, а також інших, воно було буквально віддане як «царством» (так само в деяких укр. перекладах – прим. перекл.). Перекладачі AV, не розуміючи, що слово *базілея* має значення

царських правителів, але розуміючи, що воно тут не означає території, народу чи царства, керованого королем чи королевою, добре переклали цей текст в англійській мові, коли переклали слово *базілея* словом «царями». Тим самим вони несвідомо дали доказ, що в Біблії слово *царство* означає, серед іншого, царського правителя або царських правителів.

Подібно, вирази «Царство Боже», «Царство Небесне» всюди означають царських правителів, які будуть представляти Єгови, здійснюючи Його владу як Його намісники. Ці значення добре виражені навіть в таких віршах як Рим. 14:17 і 1 Кор. 15:50. Перший текст запевняє нас, що головні привілеї перспективних царів в Тисячолітті не будуть полягати в тому, що вони будуть мати свободу в питті чи їжі, але, натомість, свободу до праведності, миру і радості в Святому Дусі, і тому вони будуть готові відмовитися від перших привілеїв на користь останніх. Також в 1 Кор. 15:50 Апостол запевняє нас, що Церква (не як людські, а як Божественні істоти) отримає привілеї стати царями в наступному віці. Ретельне дослідження цих виразів, «Царство Небесне», «Царство Боже», переконує нас, що вони означають правителів, яких Бог матиме як Своїх Намісників, що здійснюватимуть Його владу між людьми в наступному віці. Іншими словами, Ісус і Його вірне Мале Стадо є визначені цими виразами, «Царство Боже» і «Царство Небесне» (Мат. 5:3,10; Мар. 10:14).

Ці вирази біблійно вжиті в стосунку до Ісуса і Церкви з двох точок зору. В деяких текстах вони відносяться до них під час їх земного життя, коли ті переживали страждання і опозицію від диявола, світу і тіла. Це значення даних виразів цілком відповідає виразу *воююча Церква*. В інших текстах ці вирази відносяться до них в їх небесному існуванні, під час їх славного правління над землею. В цьому значенні ці вирази цілком відповідають виразу *тріумфуюча Церква*. У своєму стані під час земного життя цих членів Церкви воно часто назване *зародковим*, або страждаючим Царством, а в своєму небесному стані під час Тисячоліття воно назване *народженим*, або прославленим Царством. Безперечно, обидва вживання слова *царство* є біблійними.

ЗАРОДКОВЕ ЦАРСТВО

Коли наш Господь Ісус уповноважив Апостолів проповідувати, «що наблизилось Царство Небесне» (Мат. 10:7), то Він очевидно не мав на увазі, що вони мали оголошувати, що Ісус з Церквою мали правити над землею, тому що з того часу пройшло понад 19 сто-

літь, а Царство ще не встановлене вповні на землі в значенні його панування над землею. Звичайно, Його думкою було, що учні мали проповідувати, що зародкове царство, Церква, яка мала приготуватися, щоб бути правителями в наступному віці, мала з'явитися на сцені історії людства і відіграти на ній, в цьому житті, перші акти їх ролі в драмі віків.

Таким чином, Він доручив їм проповідувати, що відбулася зміна епохи, що замість того, аби й надалі проповідувати про Мойсея та пророків, вони мали проповідувати Царство Боже, зародкову Церкву. І воно наблизилось; воно почалося через Христа і Його служіння; продовжилось через Апостолів в П'ятидесятницю; розвинулось в домі Корнілія, коли перейшло до поган; і протягом Єврейського Жнива просувалося далі. Тепер Царство було відкрите для кожного, чи то єврея чи поганина. Протягом Євангельського Віку 49 членів зірок (напр., Вальдо, Марсиль, Гус, Лютер, Цвінглі, Кранмер, Веслі та ін.), їх помічники, а також усі, хто дивився на них як таких, проповідували, що «наблизилось Царство Небесне», і, таким чином, кожному, хто прагнув вийти в це зародкове царство, була дана така можливість. Завдяки цьому входженню вони могли мати спеціальну Божу ласку і радіти в ній.

Подібно, коли Ісус запевнює нас, що від часу Івана Хрестителя це Царство Небесне *терпить насилля*, і що насильники силою захоплюють його (Мат. 11:12, KJV), Він не хотів, щоб ми зрозуміли, ніби це відноситься до класу Царства під час панування на землі, тому що тоді вони будуть наділені могутньою силою, і не можна буде чинити їм опір, а тим більш завдати їм страждань і захопити їх силою! Скоріше, як доводить досвід класу Царства з самого початку (Дії 14:22; 2 Тим. 3:12), Ісус звертається тут до зародкового Царства, вірних в їх земному житті, Церкви воюючої, страждаючої, коли вони через послух Слово і Духу Божому серед проб і утисків приготуються до панування з Ісусом як прославлене Царство в наступному віці.

Це було фактом, що Іван Хреститель, який проголошував, що Царство наблизилось, терплячи насилля, був стятий Іродом заради Іродіади та Соломії. Що Царство Небесне терпіло насилля в особі нашого Господа Ісуса, тому що Він, звичайно, був страшно переслідуваний книжниками і фарисеями, коли був у тілі, і Синедріон додав до цього переслідування, коли засудив Його, того Єдиного Невинного, на смерть на підставі вигаданого обвинувачення в блюзнірстві. Вони повели

Його до Пілата і змусили його винести вирок проти Ісуса. Перш за все, його жорстоко бичували, потім коронували терновим вінком і насміхалися; поклали на Нього важкого хреста, під вагою якого Він зімлівав; Він був прибитий до цього хреста і перетерпів насилля; на Нього кидали найгірші прокляття, зневаги, погрози, образи і фальшиві оскарження; Він, Єдиний Невинний, зніс це все в душі покори, в душі любові, в душі вірності Богові; і хоча насильники взяли Його силою і ганебно над Ним знущались, Він зберіг вірність до кінця.

Таким самим було ставлення до Його послідовників. Апостоли в Жниві Єврейського Віку подібно страждали, починаючи з П'ятидесятниці, продовжуючи в діяльності з Корнилієм та його сім'єю і протягом цілого Жнива Єврейського Віку. Усіх тих святих мужів спіткало насильство і вони пережили його, зазнавши насильницького, жорстокого та підступного ставлення, будучи безжально несправедливо засуджені і фальшиво представлені, і в кожен можливий спосіб зазнавши несправедливості. Те саме є правдою про всіх братів протягом цілого віку. Перш за все, такого ставлення зазнали 49 членів зірок; по-друге, їх спеціальні помічники; і, по-третє, ті, хто приймав їх послання і дивився на них як своїх провідників і вчителів; будучи вірними, вони теж були жорстоко трактовані і страшно переслідувані дияволом через цивільні влади, великого антихриста (папство), малого антихриста (об'єднану систему протестантського сектантства), світ і тіло. Таким чином, протягом того віку весь Божий народ терпів насилля.

Мат. 16:18 є іншим відповідним текстом: «І кажу Я тобі, що ти Петро [*петрос*], і на скелі [*петра*] оцій побудую Я Церкву Свою, і брами аду не переможуть її» (КJV, Хом.). Петро, власне, зробив фундаментальне визнання: «Ти Христос, Син Бога Живого!», і через те Ісус дав йому ім'я Петро, яке означає *камінь*; слово *петра* означає скеля, а слово *петрос* – камінь. На цій *петра*, цьому фундаментальному визнанні, що зробив Петро, Ісус постановив збудувати Свою Церкву. Протягом віку вона була переслідувана і виставлена на страждання; але Ісус запевнив їх, що «брами аду [ад – це стан смерті] не переможуть її». Хоча вони пішли до стану смерті, в хаде, в належному часі вони будуть виведені з нього в першому воскресінні, поєднані в Господі, сполучені з Ним і будуть панувати з Ним в славі, честі і безсмерті.

Отож, коли Ісус запевнив св. Петра, що дасть йому особливі ключі Царства Небес-

ного (Мат. 16:19), то не мав на увазі, що св. Петро в прославленому стані отримає владу приймати людей до неба чи видаляти їх звідти, тому що таку силу Господь закріпив за Собою. Ми, скоріше, розуміємо, що Господь звертається до подвійного привілею, який Він дасть св. Петрові, тобто особливу (1) силу відчинити через проповідь Слова в День П'ятидесятниці вхід *для євреїв* до привілею стати частиною зародкового Царства Небесного (Дії 2:14); (2) силу відчинити через проповідь Слова в домі Корнилія вхід *для поган* до привілею стати частиною зародкового Царства Небесного (Дії 11:13,14; 15:7).

Коли Апостол говорив про перенесення Богом святих з темряви до Царства дорогого Божого Сина (Кол. 1:13), ніхто, напевно, не думав, що це означало, що під час їх земного життя вони будуть царством слави, тому що контекст, як і сам вірш, показує, що це стосується стану страждання під час їх земної подорожі, тому св. Павло звертається тут до зародкового Царства. Протягом цілого Євангельського Віку Бог, через Свого Сина, визволяв клас Христа від сили темряви, від системи антихриста, від системи сатани, від системи малого антихриста в сектантському протестантизмі, а також від цивільних влад (символічного змія). Протягом цілого віку Він, таким чином, визволяв їх і робив їх Своїм Царством, над яким Він панував через Свого Сина. Він виставив перед ними умову, від якої залежало їх панування і правління: страждання з Христом, з тієї ж причини, в такій самій формі і в такому ж душі, з такою ж метою, в такий же спосіб, страждаючи так само, як наш Господь Ісус, щоб вони могли прославити Бога неба і землі. Таким чином, будучи вірні до кінця, вони одержали привілей панувати в славі.

Біблія дуже виразно подає, що земне життя вірних членів Божого Царства не буде полягати на пануванні, але праці, труді, стражданнях, випробуваннях і переслідуваннях, закінчуючи смертю. Досвідчення вірних також свідчать про це. І лише ті, які довели свою вірність серед цих досвідчень до смерті, могли успадкувати царський стан як свою частку, і дійсно панувати на землі в майбутньому. Давайте стисло розглянемо деякі Писання на цю тему. Ми вже звертались до Дій 14:22, які вчать, що клас Церкви через багато утисків під час їх земної подорожі мав увійти в Боже Царство. Так само 2 Тим. 3:12 є відповідним не лише для деяких, але для *всіх* вірних, що переносять переслідування. Дуже виразно про це свідчить св. Павло в 2 Тим. 2:10-12: «*Переношу* я все ради ви-

браних... Вірне слово: коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати». Померти з Ним означає покласти життя так, як це зробив Він, як жертву в ім'я Божого плану, в такій самій формі, з такою ж ціллю, в такому ж дусі. Це провадить до такого ж славного результату. Страждати з Ним означає переносити подібні фізичні виснаження, розумовий смуток і фізичне насильство з подібних причин. Таким чином, згідно Святого Письма, лише ті, які залишаться вірними в стражданнях до смерті з Господом, будуть мати привілей царювати з Ним. Тому ніхто не міг царювати з Ним в своєму земному житті.

Обітниця корони життя, Божественної природи і співнасліддя з Христом є також виразно показана в Об. 2:10 як така, що залежить від їх вірності до *смерті як членів Тіла Христового*. Читаємо: «Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати біду десять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя» (корону – KJV). Господь Ісус в цьому місці книги Об'явлення звертається до другого, Смирнського періоду Церкви. Він каже братам, що римська імперія, яку Він називає тут дияволом, буде вкидати декого з них до в'язниць, значно обмежуючи їх працю і переслідуючи їх найбільш жорстоким і диявольським способом. Смирнська і Філадельфійська Церкви були двома найбільш переслідуваними церквами в мірі насильства, аніж яка-небудь з семи церков Євангельського Віку. Їх утиск протягом десяти днів був особливим періодом десяти років їх переслідувань, пережитих під Діоклетіаном, одним з найздібніших римських імператорів, в той же час одним з найбільш запеклих ворогів Євангельської Церкви. Він турбував їх протягом тих десяти років, але Господь заохочував їх бути вірними до смерті і, не дивлячись на ці тяжкі переслідування, залишатися вірними Правді, вірними своєму посвяченню, зарядженням Правди, духові Правди, люду в Правді, ділу Правди, вірними в усіх відношеннях, і Він дасть їм таку корону життя. Короною життя є безсмертя, божественна природа, яка є як нетлінною, так і безсмертною. Це нагорода, яку обіцяв Ісус Його Церкві як її частку за завісою, але тільки після того, як вони доведуть свою «вірність до смерті».

Деякі брати з Коринфу, забувши про це, діяли так, ніби час панування вже настав, тому Апостол з іронією дорікає їм, кажучи

(1 Кор. 4:8): «Без нас ви царюєте». Ця іронія була вжита для того, щоб швидше привести їх до тями, згідно з тим, що він навчав про страждаючу Церкву протягом її життя, перед тим, як вона могла панувати згідно Божого Плану. Розуміючи, наскільки очікуваний час панування був протилежний стражданням під час земного життя Церкви, він вигукнув: «І коли б то ви стали царювати, щоб і ми царювали з вами!» Відповідно, в цьому вірші Апостол показує, що часом панування Божого Царства на землі не є Євангельський Вік – це буде під час Тисячоліття, коли теперішні земні страждання будуть замінені славою, якої вона тоді досягне (Рим. 8:17-19; Об. 20:4,6). Ці вірші, так само, як і багато інших, доводять, що в той час зародкове Царство, Церква в її земному житті, не буде панувати, а буде щораз більше доводити свою придатність до панування, залишаючись вірною Господній справі серед і не дивлячись на несприятливі умови, які, будучи добровільно нею перенесені, приведуть її до страждань, навіть до смерті.

Той факт, що клас Царства під час Євангельського Віку буде знаходитись в стані страждань та приниження, переходячи несприятливі досвідчення, щоб розвинути кваліфікації до панування з Господом в наступному віці, є надзвичайно важливим і має бути збережений в розумі всіма з Вибраних класів, тому що це допоможе їм втриматися й не відпасти від їх стійкості. А це через те, що на початку цього віку багато забули про це, так що відпали у великій Апостазії від первісних правд і практик Церкви і розвинувся великий антихрист, який стверджував, що земне життя є часом, коли Церква має повернути світ і панувати над землею. Через цю фундаментальну помилку брами були навстіж відкриті для тисяч блудних доктрин і злих практик, які змогли ввійти в Церкву, результатом чого стало відхилення від правди і праведності, що ми тепер спостерігаємо у великій папській системі (2 Сол. 2:3-12). Правдива надія, що це Царство має прийти в силі під час повернення нашого Господа, завжди тримала Церкву чистою в вірі і практиці, так само, як втрата цієї надії і прийняття фальшивої надії навернення світу і панування над людством перед поверненням нашого Господа є причиною втрати тієї чистоти віри і практики і запровадження майже кожного злого слова і діла, що сталося в Темних Віках. Ми повинні добре пильнувати цю справу і захищати її будь-якою ціною від кожної спроби підкопати її, явної чи прихованої!

ПАНУЮЧЕ ЦАРСТВО

Хоча з одного боку ми маємо підкреслити той факт, що зародкове Царство, Церква в тілі, не мало панувати під час свого земного буття, але мало приготуватись до того, щоб надаватись до панування, і що лише з точки зору його перспективного панування воно могло бути назване *Царством Небесним* під час свого земного буття, з іншого боку ми маємо твердо триматися думки, що клас Царства одного дня почне панувати на землі, і що з цієї причини тільки вони є названі *Царством*, будучи в тілі. Святе Письмо також є дуже виразним в цьому питанні. Тепер погляньмо на біблійність цього аспекту Царства. Якщо Царство було утверджене в царській силі в День П'ятидесятниці, як деякі дорогі діти нашого Небесного Отця помилково стверджують, і часто з великою мірою самовпевненості, то не було б більше властивим молитись «нехай прийде Царство» (Мат. 6:10).

В такому разі ми повинні припинити молитись про прихід Царства, а замість того дякувати Богові, що Царство уже прийшло, і що, як результат, Його воля виконалась на землі, як є в небі – про що всі знають, що ще не сталося. Тому цей текст, «нехай прийде Царство», звертається до Христа і Церкви, що має розпочати своє панування під час Його Другого Приходу. Луки 21:31 вживає цей вираз, «нехай прийде Царство», в такому ж значенні, тому що Ісус каже, що коли ми побачимо знаки часу, пов'язані з Його Другим Приходом, що виконуються на наших очах, то повинні визнати, що Царство Боже вже близько – що Він і Його вірні скоро посядуть свій уряд царів на землі. Цей вірш, звичайно, не може відноситись до зародкового Царства, тому що воно існує вже від Дня П'ятидесятниці. Коли Господь запевняв Апостолів (Лук. 22:29,30), що вони одержать свою частку разом з Ним в Його небесних привілеях – споживаючи і п'ючи за Його столом в Його Царстві – і сядуть на своїх престолах, царюючи над Ізраїлем, Він, очевидно, не мав на думці тих чинів, які Апостоли мали виконувати в цьому житті як частина зародкового Царства, тому що, замість такого панування над Ізраїлем у цьому житті, вони були дуже сильно переслідувані євреями і поганами, навіть до смерті. Вони ще не панували над Ізраїлем. Тому цей текст відноситься до Тисячолітнього Царства (Мат. 19:28). Звичайно, 2 Тим. 4:1 погоджується з цією думкою, тому що всесвітній тисячолітній День Суду і Тисячоліття є одним і тим самим періодом. Відповідно, цей вірш відноситься до Царства в славному пануванні на землі, а не до зародкового Царства – Церкви в тілі.

Не лише Господь Ісус і св. Павло, але також Яків, Петро та Іван подають нам цю ж думку. Св. Яків запевняє нас (Як. 2:5), що клас Церкви, який в найвищій мірі любить і довіряє Богові, є спадкоємцями Царства. Хоча в цьому вірші Царство, майбутнє насліддя, є визначене як таке, що відноситься до майбутнього, і тому воно не може бути Царством зародковим, але мусить бути Царством пануючим.

В 2 Пет. 1:5-10 Апостол запевняє святих, що якщо вони додадуть до своєї віри чесноту (стійкість), до чесноти пізнання, до пізнання самоконтроль, до самоконтролю терпеливість, до терпеливості благочестя, до благочестя братерську любов, до братерської любові любов – якщо ці речі будуть в них, і якщо вони будуть розвиватися в них і, в додатку, якщо ці чесноти будуть рясніти, переливатися в них, і будуть контролювати всі інші їх якості – суспільні, артистичні і самолюбні, то з цього буде п'ятикратний результат: (1) це усуне неможливість принесення плодів, «зробить вас нелінивими»; (2) це дасть їм можливість постійно приносити плід, «ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа»; (3) це відкриє їм можливість зробити свій поклик і вибір певними, «тому, браття, тим більше дбайте [в такому поступуванні, задля цього] чинити міцним своє покликання та вибрання»; (4) це збереже їх від упадку, «бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь»; і (5) це відкриє їм щедрий вхід до Царства, «бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа». Таким чином, Апостол каже тут про вхід до Царства після Другого Приходу Христа, а не до зародкового Царства, в якому святі під час Віку Євангелії повинні були одержати можливість зробити певними свій поклик і вибір до Царства в славі.

І знову, в Об. 2:26,27; 3:21; 5:10 ми чуємо Ісуса, який через Апостола Івана каже про Царство в значенні його панування на цій землі після того, як усі вірні залишать світ, тому що всі ці вірші показують, що ті, хто буде панувати з Господом, мають перше довести, що є переможцями – а це не може бути довершене в будь-якому значенні перед смертю (Об. 2:10). Тому ці вірші відносяться до часу панування, що настає після визволення останнього члена Церкви. Об. 20:4,6, безперечно, ясно доводить, що це панування має бути все ще в майбутньому, тому що показує, що воно є привілеєм лише тих, котрі матимуть участь в Першому Воскресінні – що має бути після Другого Приходу нашого Господа (1 Кор. 15:23-26, 42-44, 51-54; 1 Сол. 4:16,17).

Старий Заповіт багато говорить на цю тему і багаторазово доводить, що Царство Боже приходить після повернення нашого Господа. Тому ці тексти не можуть відноситися до зародкового Царства. Вони мусять відноситися до Царства, яке в силі і славі пануватиме на землі. На цю тему ми пропонуємо нашим читачам звернутися до наступних послань: Дан. 7:13,14,18,22,26,27; 2:44; Пс. 22:28-30; 72:1-20; Іс. 2:2-4; Мих. 4:1-4; Іс. 11:1-11; 25:6-9; 35:1-10; 60:2-22; 61:4-11; 62:1-12; 65:17-25; Єр. 23:5,6; 33:14-16; Єзек. 37:23-25; Йоїл 2:28,32; Овд. 21; Соф. 3:8,9; Ог. 2:7-10; Зах. 8:20-23; Мал. 4:1-3.

З розглянутих вище текстів ми бачимо, що Біблія обговорює клас Царства з двох точок зору: (1) зародкове Царство – Церква в тілі, що приготується до панування в наступному віці; і (2) народжене Царство – Церква, що у великій силі і славі пануватиме на землі після повернення Христа.

Ми багато разів використовували вислів *зародкове Царство Боже*, щоб охарактеризувати Церкву в тілі. Також буде властивим згадати про той факт, що вислів «Царство Боже» багато разів був вжитий в стосунку до образного Царства Божого (тілесного Ізраїлю), тому що тілесний Ізраїль був образом Церкви, дійсного Божого Царства (Мат. 8:12; 1 Хр. 17:14; 28:5; 2 Хр. 13:8). Також цей вислів вживається щодо номінального духовного Ізраїлю як номінального Божого Царства (Мат. 13:31-33).

СТВОРЕННЯ ЦАРСТВА

МЕЧІ СВОЇ ПЕРЕКУЮТЬ ВОНИ НА ЛЕМЕШІ

Це допоможе нам зрозуміти нашу тему, якщо ми розглянемо створення Божого Царства. Як вияснює це питання Святе Письмо, Царство мало розпочатися зі сплодження від Духа його окремих членів (Ів. 1:12,13; 3:3; 1 Кор. 4:15; Фил. 10; Як. 1:18; 1 Пет. 1:3,23;

1 Ів. 5:1). Це сплодження робило їх зародковими новими створіннями (2 Кор. 5:17; Гал. 6:15; Еф. 2: 10; 4:24; Кол. 3:10). Далі, кожен з них мав бути оживлений як зародок (Еф. 2:1,5; Кол. 2:13). Пізніше вони почали зростати в ласці та знанні в їх зародковому стані (2 Пет. 3:18; Еф. 4:15; 1 Пет. 1:2). Після цього відбувалося зміцнення цих зародків в кожному доброму слові і ділі (Еф. 3:16; 6:10-17; Кол. 1:11; 2 Тим. 2:1). Після зміцнення до певної міри в ласці і знанні ці нові створіння мали ще більше розвинути як зародки через зрівноваження між собою різних частин характеру на подобу Христа (2 Сол. 2:17; 3:3; 1 Сол. 3:12,13; Як. 5:8; 2 Пет. 1:12). Їх повний розвиток як зародків мав бути завершений через вдосконалення їх характерів, які дійсно змінювали їх як зародки, готові до народження від Духа, якого вони мали досягти через участь в Першому Воскресінні і через яке мали одержати Божественну природу і безсмертя (Ів. 3:5-8; Кол. 1:18; Об. 1:5; 1 Кор. 15:20,23; Як. 1:18; 2 Пет. 1:4; 1 Кор. 15:60,52-54). Таким чином, Святе Письмо визначає сім етапів створення класу Царства. Всі, хто довів свою вірність, пройшли ці сім процесів, які, починаючи від сплодження від Духа і завершуючи народженням від Духа, становили творчі акти, через які Бог довершує створення нового рангу істот, і то на Божественному рівні існування. Ці нові створіння складаються з Ісуса і всіх членів Його Тіла.

Засобами, які вживає Бог для створення цього Нового Створіння, є Його Дух (1 Пет. 1:22; 1 Кор. 6:11), Його Слово (1 Пет. 1:22-24; 2:2; Ів. 17:17) і Його провидіння (Рим. 8:28, 35-39; Євр.12:5-13). Святе Письмо вчить, що кожен член класу Царства буде мати свою частку в цьому творчому процесі. Він полягає (1) в посвяченні себе Богові, стаючи мертвим для себе і світу, а живим для Бога (Рим. 12:1; Кол. 3:3), щоб можна було одержати сплодження; а також (2) в залишанні після сплодження, серед різних досвідчень, мертвим для себе і світу, а живим для Бога (Рим. 12:2; 6:2-11; Кол. 3:1,2; 1 Пет. 1:14-16; 2:11; 4:1-3). Через Божу ласку це допровадило до духовного народження в Першому Воскресінні тих, котрі довели свою вірність як члени Його Тіла. Тема створення Нового Створіння показана в Святому Письмі в образі процесу народження людської істоти. Так, згідно цього образу, Бог є показаний як Батько, який сплоджує Нове Створіння як Свою Дитину (Як. 1:18). Угода Сарі є показана в цьому образі як її матір, в лоні якої (обітницях) вони були сплоджені, оживлені, розвинуті,

зміцнені, зрівноважені і вдосконалені як зародкове Нове Створіння (Рим. 9:7-9; Гал. 4:22-31); і, нарешті, вони показані в цьому образі як народжені від цієї матері в Першому Воскресінні (Кол. 1:18; Об. 1:5; Ів. 3:5-8).

Наші перекладачі дещо притемнили цю тему сплодження і народження від Духа, перекладаючи іноді грецьке слово *генао* (яке означає сплодити, якщо підметом є чоловічий рід (Мат. 1:2-16), а також народити, якщо підметом є жіночий рід (Мат. 1:16; 2:1,4)) словом *народити*, тоді як це мало б бути передане словом *сплодити*, напр., Ів. 1:13; 3:3; 1 Пет. 1:23; 1 Ів. 3:9. Іноді вони властиво передали слово *генао* дієсловом *народити*, коли воно відноситься до воскресіння (Ів. 3:5-8). Неясність, пов'язана з цим грецьким словом, зникне, коли ми пригадаємо, що Божественна природа була започаткована через сплодження від Духа, що мало місце тоді, коли Бог прийняв посвячену особу, а у випадку кожного, хто довів свою вірність як член Христового Тіла, була довершена через *народження* від Духа в Першому (головному) Воскресінні.

Народження від Духа зробило духовною істотою того, хто його пережив. Ісус показує це в Ів. 3:6: «Що вродилося з тіла є тіло [людська істота], що ж уродилося з Духа є дух [духовна істота]». Св. Павло також запевняє нас, що людські істоти (тіло і кров) *як такі* не можуть успадкувати Царства Божого (1 Кор. 15:50). Таким чином, він вчить, що святі перемінюються з людської природи, яка була успадкована від Адама (Бут. 2:7; 1 Кор. 15:45-49 – справа, яку ми хочемо довести, обговорюється в першому реченні кожного з тих п'яти віршів), до Божественної природи, яку мають Бог і наш Господь Ісус, отримуючи Божественні, безсмертні тіла (1 Кор. 15:42-44, 45-49 – справа, яку ми хочемо довести, обговорюється в останньому реченні кожного з тих п'яти віршів – 51-54; 2 Пет. 1:4; 2 Кор. 4:16-5:4; Фил. 3:20,21; Кол. 3:4; 1 Ів. 3:2). Таким чином, вони є народжені від Духа в Першому Воскресінні, уже не в людському тілі, а в духовному, і то в вищій природі існування – Божественній! Відповідно, коли вірні пануватимуть на землі, вони будуть Божественними істотами, подібними до нашого Небесного Отця і нашого Господа Ісуса Христа. Це велике спасіння до Божественної природи не могло бути вчинене до приходу нашого Господа і виведене на світло (2 Тим. 1:9,10; Євр. 2:3,4; 1 Пет. 1:10-12; Лук. 16:16). Це було цілком нове і нечуване для Никодима, який не міг збагнути цього (Ів. 3:1-13). Все ж, це славна надія, запропонована про-

тягом Віку Євангелії тим, «хто покликаний Його постановою» (Рим. 8:28; 2:7; 2 Тим. 1:9,10; Кол. 1:25-27; 2 Пет. 1:3,4).

НЕВИДИМІСТЬ ЦАРСТВА

Той факт, що клас Царства *стане* духовними істотами, і в додатку те, що вони стануть духовними істотами в найвищій духовній природі (Божественній), доводить, що вони будуть невидимі, коли пануватимуть над землею. Ми знаємо, що ангели є духами (Євр. 1:7), і що як такі вони є невидимі, тому що наші ангели охоронці є біля нас, але ми не можемо бачити їх тіла нашим природним зором (Євр. 1:14; Мат. 18:10; Пс. 34:8; 91:11, 12). Єдиним способом, яким вони можуть явити себе нашим фізичним очам, може бути створення ними натуральних тіл і маніфестація їх для нас, як вони робили для різних осіб, коли Боже Слово було в процесі об'явлення (Бут. 18:1-8; 19:1-3,10,12,15,16; Євр. 13:2; Іс.Н. 5:13-15; Суд. 6:11-22; 13:3-21; Лук. 1:11-20, 26-38; 2:9-15; Мат. 28:2-7; Дії 12:7-10 і т.д.). Але тіла, які були бачені, в кожному випадку не були духовними тілами ангелів, а були матеріалізовані ними. Ми можемо бути певні, що якщо тіла духовних істот нижчих рівнів, подібних до ангельських, є невидимі для нас, то тіла духовних істот вищого рівня (Божественного) повинні бути невидимі. Отже, людська істота ніколи не могла побачити Божого тіла (Ів. 1:18; 5:37; 1 Тим. 1:17; Кол. 1:15). Так само жодна людина не може бачити теперішнього тіла Христа, яке є Божественним (1 Тим. 6:16).

Порівнюючи його (тіло) з вітром, Ісус сказав Никодиму, що той, хто *народиться* від Духа, буде невидимим, коли говорив про вітер; коли він приходить і відходить невидимо для нас, ми знаємо про його наявність не через наш зір, але через інші чуття і завдяки його видимим проявам, так, Він сказав, є і з усіма народженими від Духа (Ів. 3:8). Також Він сказав фарисеям, що клас Царства буде невидимим, коли вони прийдуть панувати над землею, тому що Він сказав, що Царство не прийде «помітно» – з зовнішніми проявами, видимо. Також ніхто не буде в стані вказати комусь на цих правителів, щоб ті могли їх пробачити, кажучи: «Ось тут, або: Там»; а це тому, що вони будуть невидимі, «всередині вас» (дослівно, *посеред вас*; Лук. 17:20,21). Тому людська істота не буде в стані будь-коли побачити клас Царства, який, будучи прославлений як духовні істоти в Божественній природі, є абсолютно невидимий, так само як невидимими є Божі ангели.

Але хтось може запитати стосовно цього Царства, як може мати місце щось таке, як невидимі правителі? Відповідаємо: Тепер також є невидиме царство, що панує над цим світом – сатана та його ангели (Мат. 12:24-28; Лук. 4:5-7; Ів. 14:30; 16:11; 2 Кор. 4:4; Еф. 2:2; 6:11,12). Ми знаємо, і не лише з Біблії, а й із дій світової імперії, що сатана та його ангели є тепер царством над теперішнім злим світом (Кол. 1:13; Гал. 1:4). Його підданими є людський рід в загальному, якого він політично контролює через політичних правителів, соціально – через правителів в суспільстві, і фінансово – через трести, корпорації, товариства і т.п. Він деспотично править над ними як тиран, як виконавець Божого вироку, але не в тому значенні, що Бог визначив його правителем, а в тому, що він захопив це правління через узурпацію. Цю владу, яку він отримав через узурпацію, він вживає невидимо. Тільки за наслідками його панування ми можемо бачити, що він робить, тому що ми знаємо, що він безжально нищить політичних, громадських і фінансових правителів, трести, корпорації, товариства і подібне, коли вони більше не служать його цілям. Але він це робить не через видиме об'явлення себе, а через діяльність, яку можна бачити серед людей. І тому невидима імперія сатани, узурпована над людьми під час прокляття, а особливо під час другого злого світу (від потопу до другого приходу нашого Господа) через свою невидимість показує, яким буде Боже Царство, коли запанує над землею. Христос, Голова і Тіло, будуть присутні, але невидимі в Божественній природі, маючи безсмертя і нетління. Людина не буде їх бачити, як перед Тисячоліттям, так і під час Тисячоліття чи в вічності опісля, як сказав Сам Ісус в Івана 14:19: «Ще недовго, і вже світ Мене не побачить». Отже, це не є річчю неможливою чи неправдоподібною, що Боже Царство – Ісус і Церква – буде невидимим під час панування над землею.

Помічниками Ісуса і Малого Стада, Жінки Агнця, в духовній, або невидимій фазі Царства, буде Велика Громада, описана в Об. 7:9-17 і 19:1-9. Цей клас складається з тих, котрі були названі Невістою Христа, але котрі в більшій чи меншій мірі не змогли досягти нагороди високого поклику. Тим не менш, вони нагороджені за свою помірну вірність запрошенням на Весільну Вечерю Агнця (Об. 19:9). Вони не є частиною людського роду, якому було б дане життя як дітям Другого Адама і Другої Єви в тисячолітньому Дні Суду, часі Реституції*, Дню відродження,

* відновлення

коли Син Людський засяде на престолі слави Своєї (Мат. 19:28), тому що вони будуть присутні на Весільній Вечері, ще перед сплодженням і народженням людського роду в їх відродженні до життя. Вони належать до насіння Віку Євангелії, є виправдані через віру, а недосконалості їхнього тіла були прикриті шатою Христової праведності, яка з причини їхньої недбалості була забруднена або заплямована через їх єднання зі світом, і яку вони вибілили як клас під час великого горя (Об. 7:14). Вони не одержують місця на престолі, але *перед* ним (15 в.), як позаобразні Левити (які не мають насліддя в землі – Повтор. 18:1,2) і вельможі, тому вони не є реституційним класом, зображеним в дванадцяти колінах Ізраїлю, за виключенням Левитів. Велика Громада, як позаобразні Левити, «в храмі Його день і ніч Йому служать» (15 в.). Вони включені в Авраамове насіння, в «зорі на небі» (Бут. 15:5; 22:17) як частина духовної фази Царства, яка буде невидимою для людського роду. (Більше деталей на тему цього класу дивіться в журналі Теперішня Правда №19).

ЗЕМНІ ПРЕДСТАВНИКИ ЦАРСТВА

Хоча клас Царства як такий (Ісус і Церква) під час свого панування буде невидимий для людства, він буде видимо представлений по всій землі через певних людських істот – Старожитніх і Молодих Гідних*; подібно, як сатана та його ангели під час свого панування є видимо представлені через певних людських істот, таких як гнобительські влади, фальшивих релігійних вчителів та грабіжницьких аристократів, які через сатинський обман в більшій чи меншій мірі стверджують, що здійснюють свою владу на авторитеті Божественного Права. Сатана маніпулював такими особами через їх самолюбство та грішні прагнення, а також через їх помилки та незнання, аби вони чинили те, чого він бажав, даючи їм користі з такого поступування, а також перешкоджав їм чинити те, чого він не хотів, роблячи такі речі згубними для них. Таким чином, він контролював їх через самолюбство, незнання, блуди та зло. Тому вони були гідними представниками *його* імперії. Але Старожитні і Молоді Гідні, перед тим, як стануть видимими представниками пануючого Царства Небесного на цій землі (Бут. 13:14,15; Дії 7:5; Євр. 11:39, 40), мають продемонструвати, через свою вірність під час проб в їх житті, свою лояльність до правди і праведності. Тому вони

(*МГ – це ті, що посвятилися після закриття Високого Поклику до Церкви. Див. ТП №3-4 – прим. перекл.)

будуть гідними та надійними представниками невидимих правителів в наступному Віці. Вони будуть князями (не царями!), що пануватимуть за правосуддям – правдою та праведністю (Іс. 32:1). Старожитні Гідні будуть князями (не царями) над усією землею (Пс. 45:16), а Молоді Гідні будуть їх товаришами (Йоїл 2:28). Вони досвідчать кращого воскресіння, аніж світ (Євр. 11:35); кращого, тому що будуть пробуджені досконалими під час Панування Христа. Ці Старожитні та Молоді Гідні будуть нижчими правителями під керівництвом Христа, тоді як світ не лише не пануватиме над усіма, але буде підданий цим Гідним, і поступово протягом Тисячоліття ставатиме досконалим і досягне повної досконалості лише при його кінці. Старожитні та Молоді Гідні стоятимуть перед світом як видимі листи правителів, і світ їх як таких визнаватиме, шануватиме та слухатиметься. Усе це зробить їх воскресіння кращим від світу.

ДВІ ФАЗИ ЦАРСТВА

На підставі того факту, що Ісус та Його вірні будуть невидимими Царями в Тисячолітті, підтримуваними Великою Громадою на духовному рівні існування, їх підданими і невидимими вельможами, а також на підставі того, що Старожитні і Молоді Гідні будуть видимими представниками невидимого Царства, ми можемо сказати про Царство Боже як про таке, що складається з двох фаз: невидимої – небесної фази, та видимої – земної фази. Ісус та вірна Церква, підтримувані невидимою Великою Громадою, становлять його невидиму, небесну фазу, а Старожитні Гідні, підтримувані Молодими Гідними, становитимуть його видиму, земну фазу. Ці дві фази Царства, на які часто посилається Біблія, є окремими та різними, і це нам покажуть наступні тексти.

Іноді ці дві фази Царства є представлені в Сіоні та Єрусалимі відповідно, як, напр., в Іс. 2:3: «І підуть численні народи та й скажуть [численні люди з народів землі, які, як народи, в Тисячолітньому Віці визнають, що Христос і Церква царюють над землею, почнуть проголошувати між іншими, кажучи]: Ходіть та зберімося на гору [Царство] Господню [Божим Царством є Христос і Церква], до дому Бога Якового [Христос, Голова і Тіло, як представники тілесного Ізраїлю, які представлені тут в Якові], і доріг Своїх Він нас навчить [інструктуватиме нас щодо Його вчень, заповідей, обітниць, настанов, пророчств, історій і типів, пов'язаних з усім, чому вони мають бути навчені на той час], і [вони заохочуватимуть один одного в цьому] ми

підемо стежками Його [чому б Він не вчив, ми будемо триматися цього]! Бо вийде з Сіону Закон [Сіон – це Христос і Церква, виконавча частина невидимого, але могутнього правління Царства], і слово Господнє з Єрусалиму [це будуть Старожитні та Молоді Гідні, як видима фаза Божого Царства]».

Іс. 62:1,2 також згадує обидві фази Царства: «Не буду мовчати я ради Сіону, і ради Єрусалиму не буду спокійний, аж поки не вийде, як сяйво, його справедливість, а спасіння його як горючий світильник!» Бог Єгова є тут промовцем. Сіон тут означає Христа і Церкву, включаючи, в певному значенні, Велику Громаду як їх товаришів в невидимій фазі Царства. Дивлячись на них, Бог не буде мовчати, тобто не буде бездіяльним, але ради Єрусалиму (який представляє тут видиму фазу Царства, Старожитних та Молодих Гідних) Він не заспокоїться, тобто не перестане чинити того, що задумав, доки не засяє справедливість, тобто, доки справедливість, яку Христос і Церква запровадять серед людей, не стане настільки ясною і чистою, що ніхто не заблудить в цьому керунку, але буде бачити її абсолютну слухність, повну ясність і зрозумілість, і доки спасіння не горітиме як світильник (цей світильник – це Боже Слово. Те, що було записано в цьому Слові, особливо писання пророків Старого Заповіту, в тому числі Мойсея, разом з працями членів зірок, помічними в їх поясненні, буде на той час горючим світильником).

«І побачать народи твою справедливість [народи, серед яких будуть відступні євреї, котрі відкинули Мойсея і пророків, а у Віці Євангелії відкинули Христа і Церкву, побачать справедливість Христа і Церкви їх очима розуміння], а славу твою [ті, котрі будуть нагороджені вічним життям, будучи знайдені гідними його на землі, побачать славу Христа і Церкви, яка буде відображатися також в видимій фазі, через Старожитних і Молодих Гідних] всі царі [побачать], і йменням новим будуть звати тебе [Христос і Церква отримують новий уряд, нове становище, нову силу, новий звід урядових прерогатив], що уста Господні [Біблія, яка є Божими устами, через які Він промовляє до людей, а також праця 49 членів зірок будуть допомагати їм в поясненні цієї доброї Книги – Біблії, уст Господніх] докладно означать його [опишуть]».

Йоїл 2:32 є ще одним текстом, що доказує про дві фази Царства: «І станеться, кожен, хто кликати буде Господнє Ім'я [Єгови, що діятиме тоді через Христа і Церкву, як невидиму фазу Царства, і Велику Громаду, що

співпрацюватиме з ними в цій фазі, хоча буде піддана їм], той спасеться, бо на Сіонській горі [в духовній фазі Царства] та в Єрусалимі [в земній фазі Царства – Старожитніх та Молодих Гідних] буде спасіння [в обох цих класах, небесній та земній фазі Царства, буде визволення для людей: спасіння від Адамового прокляття, спасіння від додаткового прокляття, що прийшло з Мойсеєвого Закону на євреїв, спасіння від прокляття, що євреї взяли на себе, коли сказали «на нас Його кров і на наших дітей», спасіння від сатани, спасіння від усього, що характеризує імперію сатани і показує його панування, авторитет і силу серед людей], як Господь говорив [тому що Бог пророкував про це в Старому Заповіті, через Мойсея, через пророків (чотирьох великих пророків і 12 малих), а також через пророчі книги, такі як Ісуса Навина, Рут, 1 та 2 Царств і 1 та 2 Хронік, а також через інші відповідні Писання], та [навіть] в позоставших, що Господь їх покличе [позоставлі – це, перш за все, Христос і Церква, а також, в другу чергу, їх земні представники – Старожитні та Молоді Гідні. Через них Бог вчинить визволення для всіх слухняних; тому що, аби отримати це визволення, вони повинні будуть бути слухняними; а ті, котрі відмовляться бути слухняними, не одержать визволення]» (KJV*).

Таким чином, ми бачимо, що у всіх цих трьох текстах дві фази Царства є показані в Сіоні та Єрусалимі відповідно. Зауважмо, що інші тексти вказують на ці дві фази іншими способами.

В Пс. 107:32 ми знаходимо один з таких текстів: «Нехай величають Його [Бога] на народньому зборі, і нехай вихваляють Його на засіданні старших!» Зібрання народу означає в першу чергу Мале Стадо, в другу чергу, братів з Великої Громади, що з ними співпрацюватимуть. Засідання старших означає Старожитніх і Молодих Гідних; вони будуть представниками земної фази Божого Царства. Ці дві фази Божого Царства (небесна – Христос і Церква, невидимі та безсмертні, маючи безсмертя та нетління навіки, і Велика Громада, що матиме нетління, але не безсмертя, як їх співтовариші, а також земна – Старожитні та Молоді Гідні, їх співтовариші в видимій фазі Царства) будуть реалізувати тоді Божий план і допровадять до того, що на протязі вічності слава, честь, величність, любов і послух будуть віддаватися Богові досконалої мудрості, справедливості, любові та сили. Вони вірно виконають це.

* KJV – англійський переклад Короля Якова

Іс. 32:1 є ще одним відповідним текстом: «Тож за праведністю царюватиме цар, а князі володітимуть за правосуддям». Цар – це Христос, Ісус і Церква, Його Тіло. Вони, як небесна фаза Царства, царюватимуть за праведністю. Усе, що вони робитимуть, буде в досконалій гармонії з праведністю, мудрістю, силою, справедливістю та любов'ю Бога, які будуть славно представлені у всіх їх діях і вчинках. Князі, які володітимуть за правосуддям, в гармонії з доктринальними науками, які будуть видані для них великим царем – це Старожитні та Молоді Гідні. Вони будуть виконувати владу як видимі представники невидимих Христа і Церкви, а також їх товаришів, Великої Громади.

Буття 22:17,18, це ще один текст, що говорить про дві фази Царства. Тут представлена Божя Угода, підтверджена присягою: «Клянуся Собою... благословляючи, Я благословлю тебе [таким чином, Авраам, як батько вірних в Авраамовій Угоді, стає тут представником Бога, що дав цю Авраамову Угоду, що зобов'язаний тут не лише власною обітницею, але й присягою], і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі [зорі на небі представляють невидиму фазу Царства, його небесну частину, тобто, в першу чергу, Мале Стадо, з Ісусом, як своїм Головою, і, по-друге, Велику Громаду, їх товаришів], і немов той пісок, що на березі моря [він представляє земну фазу Царства, тому що пісок на березі моря є земним]. І потомство твоє внаслідок брами твоїх ворогів [це потомство, Ісус і Церква, перемаже усіх своїх ворогів: сатану, світ і тіло. Вони перемажуть тих, хто повстане проти них під час Віку Євангелії, так само, як і під час Єврейського Віку. Вони посядуть брами свої ворогів в тому значенні, що перемажуть своїх ворогів]. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послушався ти Мого голосу». Усі народи землі у відповідний час благословляться Христом і Церквою, благословляться настільки, наскільки будуть вірні Царству. Деякі будуть вірні, лояльні в послуші, а інші ні, але всі вони одержать деякі благословення: благословення пробудження з Адамової смерті, благословення освічення, благословення можливістю отримати вічне життя, благословення бути поставленим в умови, що сприятимуть праведності, і тоді, в таких сприятливих умовах, можливість виявити свою вірність Богові. Деякі будуть вірні в найвищому ступені, не дивлячись на різні спокуси і спроби допровадити їх до упадку з боку сатани і тих, котрі повстануть проти них в Малому Періоді, в кінці Тисячолітнього Віку. Такі вірні

перейдуть до вічного життя, навіки насолоджуючись благословеннями реституції. Таким чином, цей текст описує не лише дві фази Царства, але також працю благословення всіх народів землі, що матиме місце в Тисячолітті.

ЗЕМНА ФАЗА ЦАРСТВА БУДЕ ВИДИМА

Представивши деякі особливі докази, що показують Ісуса і Церкву, разом з Великою Громадою, як їх помічниками, як головну частину Царства, що будуть небесними і невидимими, а також деякі загальні докази, що вказують на дві фази Царства, тепер перейдемо до деяких детальних доказів, що вказують також на те, що Старожитні та Молоді Гідні, другорядна частина Царства, не будуть небесними і невидимими, але земними, і тому видимими.

Почнемо з Івана 3:13 (UNT): «Ніхто не зійшов на Небо, крім Того, Хто зійшов звідти – Сина Людського». Тут Ісус звертає увагу Никодима на те, що жодна людська істота не сходила, або не могла зійти до неба, тому що цей стан належить лише духовним істотам, а людські істоти повинні бути сплоджені і народжені від Духа, щоб могли увійти в небо, невидиму фазу Царства (5 в.). Єдиними сплодженими, а тому єдиними, хто міг бути народжений від Духа і увійти в цю фазу Царства як місце свого вічного перебування, мав бути найперше Христос, Голова, а потім – Його Тіло, Невіста, разом зі своїми товаришами, Великою Громадою. Цей текст виразно вказує, що ніхто зі Старожитніх Гідних не сховався до неба, тому що вони не були сплоджені від Духа, бо Ісус був першим, хто одержав Духа в цьому значенні. Таким чином, вони, разом з Молодими Гідними, будуть земною, видимою фазою Царства.

Таку ж саму думку ми знаходимо в Діях 2:34: «Не зійшов бо на небо Давид, але сам він говорить: Промовив Господь Господеві моєму: Сядь праворуч Мене». Звичайно, Давид не пішов на небо, тому що Петро доказує, що «гріб його в нас», і надалі залишається з нами! Це є доказом того, що Давид не пішов на небо, тому що не був сплоджений від Духа, і тому, подібно до інших Старожитніх Гідних, воскресне на землі. Як один зі Старожитніх Гідних, він буде дійсно вірним. Давид не зійшов на небо, тому що не належить до небесної фази Царства, але до земної, видимої.

Євр. 2:3 також показує, що можливість бути частиною небесного, невидимого Царства була закрыта до першого приходу Ісуса,

і тому ніхто зі Старожитніх Гідних не міг належати до нього: «То як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув». Тим великим спасінням є Високий Поклик. Ті, котрі нехтують ним, це ті, хто, будучи до нього покликани, не живуть згідно з ним, не тримаються своїх обітниць посвячення, щоб бути мертвими для себе і світу, а живими для Бога, не прославляють Бога в Його досконалій мудрості, справедливості, любові та силі серед людей. Це велике спасіння *найперше* було звіщене Ісусом під час Його першого приходу. Він був першим, хто дав людському розуму можливість зазнайомлення з Високим Покликом. Він дав його, в першу чергу, дванадцяти Апостолам, а потім тим, котрі пішли слідом за Ним, 500 з яких залишалися з ним до кінця Його служіння і які, під час воскресіння, були більше чи менше переконані в Його воскресінні з мертвих. Це спасіння було підтвержене, доведене як правдиве для Божого люду, Малого Стада, тими, котрі чули його, в першу чергу дванадцятьма Апостолами. Протягом Євангельського Віку це підтвердження продовжували 49 членів зірок та їх спеціальні помічники, а також ті, котрі вважали їх своїми вчителями. Вони підтверджували його усно, свідченнями, життям і науками. Вони доводили, що це велике спасіння було дійсністю, і що той, хто повірить цьому посланню, буде йому слухняним і вірним до кінця, одержить в нагороду місце в славному невидимому небесному Царстві. Таким чином, цей текст також доводить, що ніхто зі Старожитніх Гідних не міг досягнути цієї фази Царства. Це швидше вказує на те, що Гідні будуть частиною земної, видимої фази Царства.

Йоїл 2:28 є ще одним відповідним текстом: «І буде потому [після того, про що було згадано вище в контексті, включаючи страшне спустошення, що було вчинене великим антихристом і малим антихристом (сектантським протестантизмом); після Віку Євангелії, до якого був обмежений Високий Поклик до небесного, невидимого Царства], виллю Я Духа Свого на кожне тіло [дослівно – для кожного тіла; це обітниця реституції, що буде дана Богом людству], і пророкуватимуть [навчатимуть] ваші [Христові] сини [Ізраїль по тілу] й ваші дочки [погани, включаючи також тих відступних євреїв, які покинули Мойсеєву Угоду, а також тих відступних євреїв, які відкинули пророцтва Старого Заповіту, відступних євреїв, що відкинули Христа і Апостолів, що проголошували посланництво

в часі Жнива Єврейського Віку, тих відступних євреїв, які протягом цілого Євангельського віку, страждаючи під прокляттям своїх батьків, яке вони накликали на себе, коли сказали: «На нас Його кров і на наших дітей», а вашим старим будуть снитися сні [Старожитні Гідні будуть бачити глибші речі Божого об'явлення], юнаки [Молоді Гідні] ваші бачити будуть видіння [простіші речі Божого Слова]». Якщо Старожитні і Молоді Гідні будуть мати частку в злитті Духа на кожне тіло після Віку Євангелії, то ми виразно бачимо, що вони не будуть тоді частиною невидимого, небесного Царства, але частиною його земної, видимої фази.

Тепер розглянемо деякі додаткові тексти, які показують ще більш прямо, що Гідні, як другорядна фаза Царства, будуть земними і видимими.

В Бутті 13:14,15 читаємо: «І промовив Господь до Авраама, коли Лот розлучився із ним: Зведи очі свої, та поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі та потомству твоєму». Господь вказав тут Авраамові на землю Палестини, і Він пообіцяв, що дасть її йому в насліддя. Авраам помер, не дочекавшись виконання цієї обітниць, але він одержить її у властивому часі, і цим часом буде Вік Тисячоліття, тому що Авраам буде одним зі Старожитніх Гідних, і тому матиме свою частку в земній фазі Царства, і тоді він отримає той край, який Бог йому обіцяв. Він отримає його з півночі, півдня, сходу і заходу, цілу землю, кожен її частину, яка буде дана йому та іншим Старожитнім Гідним. Всі вони, разом з Авраамом, матимуть частку в володінні цією землею, і вони успадкують її, як обіцяв Бог. Товаришами Старожитніх Гідних будуть тоді Молоді Гідні, які будуть також мати частку в цій землі, тому що вони, разом зі Старожитніми Гідними, будуть на той час видимою фазою Царства.

Дії 7:5 є ще одним текстом на цю тему: «Та спадщини на ній Він не дав йому навіть на крок, але обіцяв дати її на володіння йому й його родові по нім, хоч дитини не мав він». Св. Степан звертає тут увагу на той факт, що тоді, коли жив Авраам, ця обітниця не сповнилась, але він запевняє нас, що вона сповниться в належному часі, тому що Бог обіцяв це Авраамові. Разом з ним інші Старожитні Гідні посядуть цю землю, як видиму фазу небесного Царства; разом з ними будуть і Молоді Гідні, також як частина видимої фази Царства. Ця обітниця є певною. Вона буде підтверджена присягою. А Бог не є неправдомовцем чи клятвopушником. У власти-

вому часті він воскресить Авраама з мертвих і дасть йому обіцяне насліддя в цій землі.

Пс. 45:16 ще один текст, який доводить те, що Гідні будуть земною, видимою фазою небесного Царства: «Замість батьків Твоїх будуть сини Твої, їх по цій землі Ти поставиш володарями». Наш Господь Ісус є тут тим, до кого звертається Бог, кажучи, що деякі з Його батьків стануть Його дітьми. А це Старожитні Гідні: Авраам, Ісаак, Яків, Мойсей та усі пророки, а також інші вірні, що жили перед Євангельським Віком. Вони, замість того, щоб лишатись батьками Ісуса, стануть дітьми Ісуса, тому що Він воскресить їх з мертвих; вони також стануть дітьми Церкви, тому що Церква, під керівництвом Христа, як свого Голови, буде допомагати в даванні життя Старожитнім Гідним. Вони зроблять їх князями по цій землі. Вони поставлять їх як земну фазу Царства, вся земля стане їх підданими у властивому часі. Товаришати їм будуть, також як князі, Молоді Гідні. Вони будуть царювати в справедливості, згідно з Божим Словом, якому вони навчатимуть людство.

В Мат. 11:11 ми знаходимо ще один доказ, що на цей раз вказує на обидві фази Царства: «Поправді кажу вам: Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя! Та найменший у Царстві Небеснім той більший від нього!» Іван Христитель, останній зі Старожитніх Гідних, одержав славу можливість бути вісником Месії, представником Месії для Ізраїлю, який міг сказати, що був дручком Молодого, який здобував для Молодого членів Його Невісти, Його Тіла. І хоча він згадується тут як один з найбільших зі Старожитніх Гідних, він, тим не менш, ясно названий меншим – таким, що поступається – від найменшого в класі небесного Царства, тобто Ісуса і Церкви, і навіть меншим від їх товаришів, Великої Громади, яка отримує нетління, а не безсмертя. Іван Христитель, разом з усіма іншими Старожитніми і Молодими Гідними, буде в земній, видимій фазі Царства і отримає реституцію під час тисячі років. Лише при кінці цього періоду, коли земна фаза Царства – Старожитні і Молоді Гідні – отримає можливість зміни природи, вони одержать небесне насліддя, але не будуть безсмертні, хоча, подібно до Великої Громади, одержать нетління.

Додатковим доказом, в якому також згадуються дві фази Царства, є видатна промова Ісуса в Луки 13:28-30: «Буде плач там і скрегіт зубів, як побачите ви Авраама, та Ісаака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім, себе ж вигнаних геть... І прийдуть інші від сходу

й заходу, і півночі й півдня, і при столі в Царстві Божім засядуть! І ось, є останні, що стануть за перших, і є перші, що стануть останніми!» Ісус, звертаючись тут до фарисеїв, які постійно Його переслідували, підбурюючи проти Нього і намагаючись ігнорувати Його, каже їм, що вони переживуть великий жаль та розчарування, коли побачать Авраама, Ісаака, Якова та усіх пророків, – письменників Старого Завіту, – а також інших Старожитніх Гідних в Царстві Божому, а себе відкинутими. Зауважмо, що Ісус стверджує тут, що Старожитні Гідні будуть *бачені* («побачите»), тобто видимі, але уникає говорити, що Мале Стадо, ті, що прийдуть від сходу, заходу, півночі і півдня (Пс. 107:3; Дії 15:14), будуть бачені, видимі в Царстві. Причиною, по якій Ісус змінює спосіб висловлювання в цьому тексті, що говорить про обидві частини Царства, є те, що члени дійсного класу Царства, разом з Великою Громадою, будуть духами і, як такі, будуть невидимі. Натомість, Старожитні та Молоді Гідні будуть людськими істотами і, як такі, будуть видимі. Таким чином, це буде Царство добре організоване і вповні приготоване до того, щоб взяти під контроль людські справи як Царство Боже серед людей. Мале Стадо, хоча покликане пізніше, буде першим в силі, владі, славі і праці, тоді як Старожитні Гідні, які були покликані першими, будуть останніми, маючи меншу силу, владу, працю, славу і природу, аніж небесна, невидима фаза Царства.

Завершуючи обговорення земної, видимої фази Царства, розглянемо Євр. 11:39,40: «І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали». Св. Павло говорить тут про героїв віри, яких він згадує раніше в цьому розділі, починаючи з Авеля і закінчуючи Іваном Христителем. Всі вони одержали добре засвідчення завдяки вірі, тобто, що їх віра свідчила про те, що вони оцінювали розумом і полагали серцем. Їх вірою була відданість Божому Духові, Слову і провидінню. Хоча таким чином вони одержали добре засвідчення, вони не одержали обітниці безсмертя в невидимій, небесній фазі Божого Царства. Причина наступна: «Бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали». Бог передбачив все щонайкраще для Христа, Голови і Тіла, кращі речі, щоб Старожитні Гідні і Молоді Гідні не стали досконаліми без допомоги Ісуса і Церкви. Їх досконалість настане в Тисячолітті, коли вони виявляться вірними

обітницям Нової Угоди. Тоді вони стануть досконаліми в земній, видимій частині Царства.

ЦІЛІ ЦАРСТВА

Цілями цього Царства, організованого так, як було описано вище, буде нищення серед людей будь-яких злих речей та впливу і запровадження між ними всяких добрих речей і впливу, щоб повернути людський рід до досконалості. Оскільки наш Господь Ісус об'явився, аби знищити вчинки диявола, як і самого диявола (1 Ів. 3:8; Євр. 2:14), це руйнування його вчинків матиме місце під час того Віку, який в Божому Плані визначений для цієї цілі, і тому це знищення диявола буде мати місце одразу після закінчення того Віку. Його знищення, очевидно, ще не було реалізоване, тому що зло все ще має перевагу і, без сумніву, зростає. Але під час Тисячолітнього панування Христа Він знищить вчинки диявола.

Об. 20:1-3 показує це: «І бачив я Ангола, що сховався із неба, що мав ключа від безодні, і кайдани великі в руці своїй. І схопив він змія, вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років, та й кинув його до безодні, і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років. А по цьому він розв'язаний буде на короткий час». Тим сильним ангелом, якого бачив Богослов, був сам наш Господь Ісус Христос. Він прийшов в Своему другому приході, маючи ключ від безодні, тобто силу відкрити її і силу замкнути її. Ключ – це знаряддя, яке дає комусь можливість відкривати та закривати. Безодня – це стан блуду. Це дійсно безодня, тому що не має ніякої основи. Наш Господь Ісус усуне диявола та всіх нерозкаяних впавших ангелів так далеко від землі, що вони не будуть в стані бачити, що тут відбувається. Залишаючись в блудах, вони будуть уявляти собі всі види помилкових речей, тому що будуть знаходитись в безодні, яка дійсно добре зображує блуд, який не має основи, не має дна. Вони будуть залишатись там, а над ними буде покладена печать, щоб вони не змогли вийти, аби зводити народи, поки не скінчиться тисяча років – поки не пройде цілий Тисячолітній Вік. І при його кінці, в його Малому Періоді, сатані буде дозволено випробувати всіх тих, котрі під час тисячі років одержать можливість здобути вічне життя. Деякі з них будуть легко зведені. Вони опиняться серед тих, котрі помруть як прокляті грішники, як читаємо в Іс. 65:20. Ті, що будуть лицемірно вдавати, що ніби є в гармонії з правом Нової

Угоди, ніби є їй послухні, будуть непослушні в своєму серці, тому що не дозволять законам любові, справедливості, сили і мудрості бути вписаними в їх серцях. Тому вони будуть зведені сатаною в кінці тисячі років в великому пересіванні, що тоді матиме місце – вони виявляться цілком нагими, як лицеміри, неправдомовці, звідники, які самолюбно користувалися усіма можливостями Тисячоліття, а не для добра інших. Вони будуть тоді знищені другою смертю разом з дияволом і нерозкаяними впавшими ангелами (Об. 20:7-10).

Таким чином, Ісус знищить тоді диявола та всі його вчинки. Відповідно, ми очікуємо Тисячолітнього Віку, щоб бути свідками знищення прокляття смерті та наслідків цього прокляття: гріха, блуду, забобонів, смутку, болю, стогонів, плачу, хвороб, голоду, епідемії, посух, екстремальної спеки і холоду, недостачі, війн, революцій, анархії, гноблення, злиднів, неуцтва, вмирання і смерті.

Ми чекаємо Тисячолітнього Віку, щоб бути також свідками реалізації другої цілі Царства, що була згадана вище, а саме, відміна вироку та його наслідків, а також впровадження речей, протилежних вищезгаданим елементам прокляття: праведності, правди, побожності, радості, задоволення, спокою, посмішки, сміху, достатку, здоров'я, райського клімату, добробуту, національного та міжнародного миру, порядку, свободи, багатства, освіти, пробудження від смерті, оздоровлення та повернення до досконалого життя. Божий План, характер, розвиток і сила класу Царства, а також суспільний порядок, нагородження та покарання того Віку разом зможуть реалізувати ці пожадані цілі. І ми маємо бути певні, що Божі обітниці і присяги, а також викупна жертва та вивіщення Христа принесуть ці благословенні результати, принесуть плоди в успіху Божого Плану (Бут. 22:16-18; Чис. 14:21; Іс. 45:22,23; 53:11; Ів. 12:32,33; Рим. 5:18,19; 1 Тим. 2:4-6). Як розпорядження царства сатани сприяли процесу прокляття, так розпорядження Царства Божого сприятимуть поступальному процесу благословень звільнення від прокляття. Слава нашому Богові за таку надію і перспективи!

ПІДДАНІ ЦАРСТВА

Вся невибрана частина людського роду, як ті, що живуть, так і ті, що помирають під час закладання Царства, стане його підданими (Об. 15:3,4; Пс. 98:1-4; 22:27,29; Іс. 25:6-8; 1 Кор. 15:54-57; Рим. 14:9; Фил. 2:9-11). Для цього невибрані померлі, що були позбав-

лені можливості здобути місце в класі Царства, будуть виведені з гробу, щоб отримати можливість воскресіння на підставі суду, тобто *поновного повстання* до стану досконалості, від якої відпав Адам та всі в його стегнах, будуть підтримувані в повставанні в процесі суду Христового Царства (Іс. 26:9; Ів. 5:29). Згідно Святого Письма, Царство, в його земній фазі, буде найперше закладене в Палестині серед знову зібраного і наведеного Ізраїлю, який з радістю привітає воскреслих патріархів і пророків, і який буде дуже благословенний під їх урядом (Зах. 12:7; Іс. 1:25-27; 25:9). Згодом поганські народи, зламані, виснажені і загублені в нещастях часу утиску (Мат. 24:21,22; Дан. 12:1), довідаються про благословення, які переживатиме Ізраїль, і забажають їх для себе (Іс. 2:3,4; Зах. 8:20-22). У відповідь на їх покірні прохання про допомогу Царство Боже з його розпорядженнями буде встановлюватися від народу до народу, аж поки не стане універсальним Царством (Дан. 2:44; 7:27). Тілесний Ізраїль, як другорядне земне насіння Авраама, під керівництвом Старожитніх та Молодих Гідних, як головного насіння Авраама, буде мати привілей співпраці з Царством в наведенні поганського світу (Бут. 22:17; 28:14; Іс. 19:24; Єз. 16:60,61; Пс. 107:22).

Далі, після того, як Царство досягне значного поступу на шляху до реституції серед своїх підданих, а також самої землі (Іс. 35:1-9; 29:18-20), тоді невибрані померлі будуть пробуджені з гробу на цій землі, правдоподібно групами і в різні відтинки часу (Іс. 35:10; Дан. 12:2,3; Іс. 29:24; 25:8). Їх радісно привітають і підтримають в реформуванні не лише обидві частини Царства, але також ті з загалу людства, котрі вчитимуться праведності, оскільки вони також одержать можливість допомагати тим, котрі будуть пробуджені з гробу, повертатися до образу Божого, а вірне використання ними таких можливостей сприяливо вплине також на них самих (Мат. 25:35-40). Таким чином, щораз більше число померлих буде випроваджене з гробу і при допомозі Царства та його розпоряджень розпочне поступати дорогою реституції. Натомість ті, котрі повернуться пізніше, застануть своїх попередників, а також обидві фази Царства готовими допомогти в їх входженні на дорогу реституції.

Хтось міг би запитати: Чи людство, що буде пробуджене з гробу, отримає досконалі тіла?

Ми хотіли б відповісти, що Старожитні та Молоді Гідні, котрі вистояли на пробі віри і послуху в цьому житті, отримають досконали людські тіла при воскресінні (Євр. 11:35). Але ті, котрі будуть пробуджені задля воскресіння [іоновного повстання до досконалості] через процес суду (Іс. 5:29), не будуть пробуджені в досконалих тілах. Випровадження їх з гробу має на меті надання їм можливості виходу на «дорогу святу» до фізичної, розумової, моральної та релігійної досконалості (Іс. 35:8-10). Надання їм одразу досконалих тіл зашкодило б їх реформі, оскільки усунуло б потужний стимул до реформи: надію на фізичне оздоровлення за чинення добра. Більше того, якби ці люди мали бути досконали в тілі в момент пробудження, то в досконалих тілах вони не пізнали б один одного, а велике число тих, котрі померли, будучи немовлятами, не мали б ніякої користі з досвіду зі злом як засобу, що відлякував би від чинення зла. Тому ми сподіваємось на їх повернення в недосконалих тілах, котрі, по мірі поступової реформи, будуть вдосконалені разом з їх розумами і серцями.

РЕЗУЛЬТАТИ ПАНУВАННЯ ЦАРСТВА

Одним з результатів панування Царства буде цілковите усунення всіх наслідків прокляття як безбожних плодів панування, влади і сили сатани. Це показує, серед інших, 1 Кор. 15:20-26. «Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток [Ісус] серед покійних. Смерть бо через людину [Адама], і через Людину [Ісуса] воскресення мертвих. Бо так, як усі в Адамі вмирають [Ісус не помер в Адамі, тому що не був в Адамі – звідси наша поправка перекладу (Порівняй з російським перекладом Радостная Весть – прим. перекл.)], так само всі в Христі оживуть [наприклад, Мале Стадо є в Христі; його члени будуть оживлені першими і головними], кожен у своєму порядку: первісток [тут іде мова про Церкву] Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу [ті, що виявляться вірними послідовниками нашого Господа під час Його присутності, також будуть оживлені]. А потім кінець [кінець Малого Періоду, коли вже міне влада Христа над усією землею і наділення кожної людини можливістю отримання вічного життя, яку забезпечує складена Ним жертва викупу, відповідна ціна], коли Він передасть царство Богові й Отцеві [тому що Бог буде остаточним Суддею землі, що виконуватиме свої суди перш за все через Христа, Голову, а в другу чергу через Церкву,

Його Тіло, як своїх представників], коли Він зруйнує всякий уряд, і владу всяку та [всяку] силу [кожен слід правління і фальшивої влади, а також могутності сатани, все це буде знищене всесильною рукою Христа, Голови, і Церкви, Тіла Його, за допомогою Божої сили як могутньої влади в їх руці]. Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній смерть [тому бачимо, що не лише особи є тими ворогами, але також речі. Тим останнім великим ворогом буде смерть Адамова, в значенні процесу помирання, а Ісус, завдяки своїй вірності, став Тим, Хто після завершення Тисячоліття остаточно її знищить] знищиться».

Але не всі отримають вічне життя. Ті, котрі не захочуть реформуватися, навіть зовні, а залишаться в стані бунту щодо Царства під час тисячі років, після шансу, що триватиме сто років, будуть знищені другою смертю (Іс. 65:20), натомість, ті, котрі будуть реформуватися зовні, без реформи серця, будуть жити протягом цілої тисячі років і осягнуть людську досконалисть, але в пробі «малого періоду» при кінці Тисячоліття безбожний стан їх серця стане явним, внаслідок чого вони загинуть другою смертю – вічним знищенням (Об. 20:7-9,15; Мал. 4:3; Пс. 37:10, 35,36,38; Іс. 1:28; Дії 3:23). Ті, котрі під час Тисячоліття будуть практикувати правду і праведність з любові до тих принципів, будуть підноситися до людської досконалості не лише в своїх здібностях, але також в характерах (Іс. 66:10-14), а це дасть їм можливість залишатися вірними під час останньої проби в Малому Періоді після Тисячоліття. Такі навіки успадкують землю як відновлений Рай (Мат. 25:35-40; Іс. 65:16-25). Результати панування Ісуса і Церкви на землі будуть прекрасними (Об. 21:3-5; 22:1-3). Навіки завершиться сумна трагедія гріха. Майбутні віки будуть свідками здійснення ангельської пісні слави Богові на висоті, а на землі миру, доброї волі серед людей (Лук. 2:14). З кожного закутка всесвіту одногolosно буде лунати Алілуя незлічених хорів Єгови, без будь-яких фальшивих нот, протягом всіх віків прославляючи Єгову і Христа за величність їх Осіб, святі Характери, чудесний План і великі Діла (Об. 5:13)! Тому нехай кожен, хто любить Бога і людину, правду і праведність, молиться: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Амінь і амінь!

BS № 708-709, '95, 17-22, 25-30; SB № 100-101, '96, 42-56

Цю та інші публікації можна знайти на сайті: <http://biblijnyjrapor.com.ua>

або можна писати на e-mail: smre@biblijnyjrapor.com.ua.

З цієї адреси доступні подібні сайти у: США, Франції, Німеччині, Великобританії, Польщі, Литві та Росії.